

פרק נד

עדות

פרק נד.

סקודות

מס' 11 לש' 1922

מס' 13 לש' 1924

מס' 28 לש' 1924

מס' 17 לש' 1928

מס' 19 לש' 1928

פקודה הקובעת את חוק העדות בפרטים ידועים והמתקנת את החוק בפרטים אחרים והמתקינה הוראות בדבר גבית עדות מטעם בית משפט במקום אחר ובדבר קבלתה של עדות שנגבתה בחו"ל במשפטים פליליים

[16 נאסריל, 1924]

1. פקודה זו תקרא פקודת העדות.

השם הקצר

חלק א' — הוראות כלליות.

2. הוראות חלק א' תנהגנה בכל משא-ומתן משפטי בפני בתי המשפט האזרחיים בפלשתינה (א"י) למרות כל הוראה בחוק האזרחי העותומני או בחוקי הפרוצידורה העותומניים, הקובעת את ההפך.

היקפו של חלק א'

3. הכל כשרים להעיד בכל המשפטים, ושום אדם לא יוחזק כפסול לעדות במשפט מחמת שהוא צד לתביעה אזרחית או קובל או נאשם במשפט פלילי או מחמת שהוא אדון או שמש, בעל, אשה או קרוב לתובע או לקובל או לנתבע או לנאשם, או מחמת שחייבוהו בדין, או מחמת שהוא נושא את ענשו, על דבר פשע:

כשרותם של עדים

בתנאי שבכל המשפטים הפליליים, פרט לאלה שנקבעו להם הוראות בסעיף 5, לא תהא אשה כשרה להעיד לחובת בעלה, ואין כופין אותה להעיד לחובת אדם שהאשימוהו יחד עם בעלה באותו כתב האשמה, ולא יהא בעל כשר להעיד לחובת אשתו, ואין כופין אותו להעיד לחובת אדם שהאשימוהו יחד עם אשתו באותו כתב האשמה, ולא יהיו אב או אם כשרים להעיד לחובת בנם או בתם, ואין כופין אותם להעיד לחובת אדם שנאשם יחד עם בנם או בתם באותו כתב האשמה, ולא יהיו בן או בת כשרים להעיד לחובת אביהם או אמם, ואין כופין אותם להעיד לחובת אדם שנאשם יחד עם אביהם או אמם באותו כתב האשמה.

4. בעל שנדרש להעיד לזכות אשתו או אשה שנדרשה להעיד לזכות בעלה או אב או אם שנדרשו להעיד לזכות בנם או בתם, או בן או בת שנדרשו להעיד לזכות אביהם או אמם, הרי העדות שנגבתה, בין בחקירה היסודית ובין בחקירה שכנגד מטעם הקטיגוריה, אפשר להשתמש בה להוכחת אשמתו של הנאשם, אחד בעל ואחד אשה, אחד הורים ואחד בנים.

5. (1) במשפטים פליליים נגד בעל או אשה על חבלה גופנית או על כל מעשה אלמות באשה או בבעל או בילדם וכמשפט של בעל נואף או אשה נואפת כשרה האשה להעיד לחובת בעלה וכשר הבעל להעיד לחובת אשתו.

בעל ואשה, הורים וילדים כשרים להעיד במשפטים ידועים זה לחובתו של זה

(2) במשפטים פליליים נגד אב או אם או נגד בן או בת על חבלה גופנית או על כל מעשה אלמות בכך או בבת או באב או באם, הכל לפי הענין, כשרים האב או האם להעיד לחובת בנם או בתם וכשרים הבן או הבת להעיד לחובת אביהם או אמם.

6. לא ינתן שום פסק־דין בכל משפט עפ"י עדותו של עד אחד, אלא במקרים אלה: אם היה זה משפט אזרחי ולא סתרו עדות זו או אם היה זה משפט פלילי והודה הנאשם באותה עדות, או אחד במשפט אזרחי ואחד במשפט פלילי, כשעדו נתחזקה באיו עדות ממשית אחרת שיש בה, לדעת בית המשפט, כדי להוכיח את אמתות עדותו.

7. עדות על הודעה שנמסרה בה בשעה שעברו, לפי ההאשמה, עברה, או סמוך לאותה שעה, לפנייה או לאחריה, והמתיחסת באופן ישר לעובדה או לעובדות הנוגעות למשפט, מותר לקבלה אם בעל ההודעה עצמו אף הוא עד.

הודעות של עד בהעשות עברה

8. עדות על הודעה שנמסרה ע"י אדם שנעשה בו, לפי ההאשמה, מעשה אלמות והמתיחסת לאותו מעשה אלמות או למסבות־הלוי שלו, מותר לקבלה, אם נמסרה בשעת מעשה האלמות או סמוך לאחריה, או מיד לאחר שהיתה לו האפשרות לקבול על כך, או כשאותה הודעה מתיחסת למעשה האלמות בפרשת המקרים כחלק משלשלת המסבות שיש להן קשר ישר עם מעשה העברה, או אם נמסרה כשהיה אדם גוסס, או כשהאמין שהוא גוסס, כתוצאה ישרה ממעשי האלמות, ועדות זו תקובל אף אם האדם שמסר את ההודעה אינו נוכח כעד ואי אפשר להביאו בעת המשפט מחמת שמת, או מפאת חולשה או מחלה או מפאת העדרו מפלשתינה (א"י).

הודעות האנשים שנעשה בהם מעשה אלמות

9. לא תקובל עדות בדבר התודות הנאשם שעבר עברה, אלא אם כן הביאה הקטיגוריה עדות על המסכות שבהן התודה הנאשם, וברי לבית המשפט שנתודה הנאשם מרצונו ועל דעת עצמו.

וידויים

10. עדות שאינה ראויה להתקבל כהוכחה לאשמה פלילית ונתקבלה בטעות או בשגגה, לא תשמש הוכחה לאשמה ואין לבסס עליה כל פסק-דין: אף על פי כן, העובדא שבית המשפט שמע את העדות לא תחשב כפוסלת את פסק-הדין, חוץ אם סבור בית המשפט שלא היו מחייבין את הנאשם בדין אלמלא ניתנה אותה העדות או אם לבד מאותה עדות לא היתה עדות מספיקה אחרת כדי לבסס את החיוב בדין.

עדות שנתקבלה
שלא בדין

11. סתירות בעדותם של עדים לא תמנענה מצד עצמן את בית המשפט מלהחליט על עובדות השנויות בסתירה.

סתירות

12. ערכה של עדות שבעל פה ומדת מהימנותם של עדים הן שאלוץ המסורות להחלטתו של בית המשפט שיחליט בהן לפי התנהגותם של העדים, לפי מסבות הענין ולפי סימני האמת המתגלים בשעת המשפט: אין זאת מחובתו של בית המשפט לחקור בדבר מהימנותם של העדים לא ע"י עדות שבעל פה ולא ע"י חקירת בין דין פרטית.

משקלה של עדות

13. בהתחשב עם הוראות פקודה זו, מותר להזמין כל אדם להעיד עדות הראויה להתקבל והנוגעת למשפט, אלא שיכול בית המשפט לפי הכרעת דעתו לסרב להוציא הזמנה שלא יהא צורך בה או כשיראה כי דרישת ההזמנה לא באה לשם גילוי האמת אלא לשם איזו מטרה אחרת.

הזמנה לעדים

14. יכול כל צד במשפט אזרחי להעיד לזכות עצמו ומותר להזמין להעיד לזכות הצד האחר.

יכול צד אזרחי להעיד

חלק ב. — גבית עדות מטעם בית המשפט במקום אחר.

15. (1) עפ"י בקשתו של צד מן הצדדים במשפט אזרחי יכול בית המשפט, כשנראה לו כי שורת הצדק מחייבת זאת ובהתחשב עם אותם תנאים שיקבע בית המשפט, אם ימצא לנכון לקבוע תנאים, ליתן צו לחקירת כל עד או כל אדם בשבועה ע"י כל אדם שהוא ובכל מקום שהוא מחוץ לאזור השפוט של אותו בית המשפט, ויוכל בית המשפט ליתן הוראות בנוגע לענינים הקשורים בחקירה

יפוי כח לגבות עדות
מס' 17 לט', 1928

ככל אשר ימצא לראוי ולצודק ויוכל ליפות את כחו של כל צד מן הצדדים במשפט להביא את העדות שנגבתה כאמור כעדות באותו משפט.

(2) כל שנצטוו כדלעיל לחקור עד או אדם אחר יוכל להשביע את העד או אותו אדם אחר ולהגיש לבית המשפט הרצאה מיוחדת בענין החקירה ובדבר התנהגותו של כל עד או אדם אחר בחקירה או בענין העדרו הימנה. ויכול בית המשפט לאחוז באותן פעולות משפטיות וליתן אותו צו ככל אשר ימצא לנכון.

חלק ג. — היתר קבלת עדות שנגבתה בחו"ל.

16. למרות כל האמור בפקודת הפרוצידורה הפלילית (שפיטה עפ"י כתב האשמה), הרי אם נגבתה עדות מחוץ לתחומי השפוט של בתי המשפט של פלשתינה (א"י), בתוקף כל אמנה או הסכם או חוק, לצורך כל משפט פלילי בפלשתינה (א"י), יכול בית המשפט להרשות שאותה עדות שנגבתה כאמור תתקבל לצרכי עדות:

היתר קבלת עדות שנגבתה בחו"ל במשפט פלילי מס' 17 לש' 1928 פרק לו.

בתנאי שיהא ברי לו לבית המשפט כי היה נימוק מספיק להעדרו של העד שגבו את עדותו וכי היתה לנאשם או לעורך הדין שלו האפשרות לחקור את העד חקירה-שכנגד בשעה שנגבתה עדותו.

חלק ד. — הוכחת כתבים נכריים.

17. (1) פרט למקרים שמן הדין להוציאם מכלל זה, הרי כתיבתם וחתימתם החוקית של כל כתב, כח והרשאה או של כל יפוי כח או תעודה אחרים שנערכו ונחתמו בכל מקום בממלכה המאוחדת או במקום אחר בדומיניונים של הוד מלכותו ובארצות הנתונות לחסותו של הוד מלכותו, יש להוכיחן בכל משפט או ענין אזרחי בהודאת הצד שערך אותם וחתם עליהם או בהצהרת עד החתום על הכתב, שמסרה בשבועה או באחד מן הדרכים דלקמן: —

היכחתם של כתבים שנכתבו ונחתמו בממלכה המאוחדת או בכל מקום בדומיניונים של הוד מלכותו

(א) בפני נוטריון צבורי בדומיניונים של הוד מלכותו או בארצות הנתונות לחסותו של הוד מלכותו ויהא נראה מגופה של ההצהרה שהיא קוימה בחתימת ידו ובחותמתו של הנוטריון;

(ב) בפני המושל או בפני פקיד אחר המנהל את עניני הממשלה, או בפני השופט הראשי או זקן השופטים של בית משפט בכל מושבה

ממושבות הוד מלכותו או בארץ הנתונה לחסותו, ויהא נראה מגופה של ההצהרה שהיא קויימה בחתימת ידם ובחותמתם;

(ג) בפני ראש העיריה או פקיד ראשי אחר של כל עיר שבתוך הממלכה המאוחדת, ויהא נראה מגופה של ההצהרה שהיא קויימה בחתימת ידם ובחותמה הרשמי של אותה עיר.

(2) ההודאה או ההצהרה תכתב על גב הכתב המוכח או תצורף אליו.

18. פרט למקרים שמן הדין להוציאם מכלל זה, הרי כתיבתם וחתימתם של כל כתב, כח והרשאה, או של כל יפוי כח או תעודה אחרים שנערכו ונחתמו בכל מקום שמחוץ לממלכה המאוחדת או מחוץ למקום אחר בדומיניונים של הוד מלכותו או בארצות הנתונות לחסותו של הוד מלכותו, יש להוכיחן בכל משפט או ענין אורחי בהודאת הצדדים שערכו אותם וחתמו עליהם או בהצהרה בכתב של אחד העדים החתומים על הכתב, ויהא נראה מגופה של ההודאה או של ההצהרה שנמסרו —

הוכחת
כתבים נכריים שנכתבו
ונחתמו במקומות אחרים
מס' 19 לס' 1928

(א) בפני ציר בריטי, שליח דיפלומטי בריטי, ממונה על עניני צירות בריטית, או מזכיר-צירות בריטי, המשמשים בתפקידם באיזו מדינה נכרית, או כל קונסול כללי בריטי, קונסול בריטי, סגן קונסול בריטי, מ"מ קונסול בריטי, פרו-קונסול בריטי או מורשה קונסולרי בריטי, המשמשים בתפקידם באיזה מקום נכרי, וקוימו בתעודה שניתנה בחתימת ידם של אותם פקידים ונחתמה בחותמתם הרשמית בין שנכתבה התעודה על גבי הכתב המוכח ובין שצורפה אליו; או

(ב) בפני כל נוטריון צבורי, וקוימו בתעודה שניתנה בחתימת ידו ובחותמו הנוטריוני של אותו נוטריון ונתאשרו בתעודה שיצאה מטעם ~~ציר בריטי, שליח דיפלומטי בריטי, ממונה על עניני צירות בריטית, או מזכיר צירות בריטית, המשמשים בתפקידם באיזו מדינה נכרית, או מאת כל קונסול כללי בריטי, קונסול בריטי, סגן קונסול בריטי, מ"מ קונסול, פרו-קונסול או מורשה קונסולרי בריטיים, המשמשים בתפקידם בכל מקום נכרי בין שנכתבה התעודה ונחתמה בחותמתם הרשמית על גבי הכתב המוכח ובין שצורפה אליו.~~

19. אם נראה הדבר שהודאתו של הצד העורך וחותם את הכתב או הצהרתו של העד החתום עליו קוימו כפי שנקבע בסעיף 17 או 18, הכל לפי הענין,

אין מן הצורך להוכיח את תכונתו הרשמית של המקיים

הרי רואין את עריכתו וחתימתו של הכתב כאילו הוכחו כל צרכן, ולא יהא מן הצורך להוכיח את החתימה או את החותם או את תכונתו הרשמית של האיש שלפי הנראה מגוף הכתוב קיים את ההודאה או את ההצהרה.

חלק ה' — הלואות ברבית קצוצה.

מס' 11 ל'ש' 1922

עדות שמותר לקבלה
במשפטים המוגשים
לגבית כספים
שניתנו בהלואה

20. אם טען הנתבע במשפט שהוגש על יסוד שטר חליפין, שטר חוב או אישור חוב או הודאה בחוב, שהתביעה כוללת תביעת רבית בשעור העולה על זה שהותר לפי החוק, בין שתוארה הרבית בחוזה כרבית או כקרן ובין שהותנה פרעונה באופן אחר, הרי למרות כל הוראה שבחוק הנוגעת להיתר התקבלותה של עדות או לכשרותם של הצדדים או של אנשים אחרים להעיד, יכול בית המשפט לקבל את עדותו של כל אדם, בין בעל פה ובין בכתב, המחזקת את הטענה או הסותרת אותה :

בתנאי ששום דבר האמור בסעיף זה לא יפורש כפוגע בזכויותיו של המחזיק בשטר בתמורה ובתם לב.

פרק נה

מס האקספורט (בטול)

פקודה הקובעת הוראות לבטול מס האקספורט.

פרק נה.
פקודה
מס' 8 לשי' 1926

[8 נמקן, 1926]

1. פקודה זו תקרא פקודת מס האקספורט (בטול). השם הקצר
2. בהתחשב עם הוראות הסעיף הבא לא יוטל כל מס אקספורט על סחורה המוצאת מפלשתינה (א"י). בטול מס האקספורט
3. שום דבר הנאמר בפקודה זו לא יפגע במס האקספורט שחייבים בתשלומם בעד מתן רשיון להוציא לחו"ל עתיקות עפ"י פקודת העתיקות. פרט למס המוטל על רשיון להוציא לחו"ל עתיקות. פרק ה.